

Наша жыццё было б мала падобным на хрысціянскае, калі б любая непрыемнасць уводзіла ў распач, астужала любоў і аддаляла нас ад бліжніх. Празмерная адчувальнасць шкодзіць чалавеку: ён востра рэагуе на прыкрую сітуацыю і праз крыўду завязвае ў сваёй душы нябачны вузлук. Развязаць яго можна толькі прабачэннем.

Ян Златавуст сцвярджае: “Калі не даруеш ворагу, то не яму наносіш шкоду, а самому сабе”. Той, хто не прабачае правіннасцей, паўстане асуджаным перад Госпадам, бо ў ім застаецца больш цяжкі грэх. Евангельская ісціна вельмі простая: Бог даруе, калі мы даруем іншым. “Прабачайце, і прабачаць вам” (Лк 6, 37), – гаворыць Збавіцель.

Дараваннем вымяраецца любоў да бліжняга. Калі чалавек адносіцца з любоўю да іншага, то даруе яму. А калі любіць значна больш за іншага чалавека сябе, то нанесеную крыўду можа не дараваць ніколі. Прычынай непрабачэння бліжняму становіцца эгаізм. А яшчэ гардыня, якая пазбаўляе розум яснасці, а сэрца – чысціні і спакою. Варта ў час запытацца: “Што важнейшае – гонар ці мір у душы?”. † Часам чалавек “накручвае” сябе і сітуацыю ў сваёй галаве. Песціць крыўду ў сваім сэрцы, знаходзячы ўсё новыя апраўданні сваёй пазіцыі і аргументы, якія падліваюць масла ў агонь. Акт прабачэння запрашае ў далёкую вандроўку: са свету разумовых даследаванняў і эмацыйных перажыванняў у свяшчэннае месца ў сэрцы, дзе жыве Бог, дзе загойваюцца ўсе раны. Гэта Яго любоў робіць нас здольнымі ахвотна дараваць крыўду і адорваць вінаватых прабачэннем.

Дараваць – не значыць не бачыць, але глядзець як бы “зверху”: заўважаць ва ўсім дзеянне Бога. Дараваць ахвотна – не значыць з лёгкасцю. Ахвотна – значыць не марудзячы, маючы жаданне штосьці ўчыніць. Корань праблемы знаходзіцца ў нас саміх, у нашай волі.

Непрабачэнне заўсёды будзе рабіць чалавека залежным ад крыўдзіцеля, у тую чаргу як адыход ад яго асобы на даўжэйшы час дае адлегласць і прастору. Яны патрэбныя, і нават абавязковыя, каб дараванне крыўды не стала выключна выбарам волі, але каб яно

пераадолела дарогу, часам дастаткова доўгую, якая вя-дзе ў глыбіню сэрца.

Працэс даравання нанова адкрывае вартасць блізкай асобы, годнасць яе чалавечнасці. Адносіны атрымліваюць глыбейшы сэнс. Падчас такой сустрэчы адбываецца адраджэнне даверу і ўзаемаадносін любові і зычлівасці. Гэты ўчынак павінен быць здзейснены, дзякуючы дабрыні і шчырасці сэрца.

Часта здаецца, што крыўдзіцель павінен прасіць прабачэння. Але Бог патрабуе, каб мы даравалі, нават калі вінаваты не выходзіць насустрач першым. Чакаць, каб крыўдзіцель прасіў прабачэння, няправільна – трэба рабіць гэта загадзя і нават тады, калі з яго боку раскаяння няма. Гэта развівае дух прабачэння, напаўняе жыццё радасцю і спакоем.

Закрываючыся на крыўду, чалавек заслугоўвае адпушчэння ўласных грахоў, выходзіць з сябе цярдлівасць, пакорнасць, велікадуш-насць. З гэтага вынікае павага да бліжняга, паблаглівае стаўленне да яго недахопаў і слабасцей. Правіны ўспрымаюцца не са злосцю і гневам, а са спачуваннем і жалем. Узнікае жаданне ўмацаваць такога чалавека малітвай.

Прыкладам для нас з'яўляецца сам Хрыстос, які ні на каго не трымаў крыўды. Ён не абражаўся на людзей, якія не заўсёды Яго разумелі і не заўсёды паступалі сумленна ў адносінах да Яго. Любоў Хрыста была мацнейшай за пачуццё крыўды. Ён ведаў, што праўда абароніць сябе сама, а лагоднасць і цярдлівасць змогуць пракласці ёй дарогу да самых упартых людскіх сэрцаў. Езус заклікае нас любіць ворагаў і адказваць на зло добром (параўн. Рым 12, 21). Зло перамагчы злом немагчыма.

5 прычын здзейсніць учынак міласэрнасці:

1.	Крыўда наносіць шкоду таму, хто трымае яе ў сэрцы.
2.	Дараванне – элемент зносін, які забяспечвае гармонію.
3.	Пасля прабачэння на душы становіцца лягчэй.
4.	Госпад патрабуе, каб пакрыўджаны рабіў першыя крокі.
5.	Той, хто ўмее прабачаць, рыхтуе сабе мноства ласкаў.

Калі бліжні цябе нечым пакрыўдзіў, няважна, гэта быў неасцярожны жарт ці неабдуманы ўчынак.